

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

§. 1. De munditie à pollutione vel copula.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

cum quis sibi persuadet se non esse in peccato mortali, deponendo practice dubium, sed etiam, si quis putat ex ignorantia aliqua invincibili licere sibi sine mortali peccato cum illo dubio recipere hoc Sacramentum: id enim non erit irreverenter formaliter, sese gerere in recipienda Eucharistia, & evitabitur peccatum. Quod si illud peccatum dubium, sit certum coram Deo, esto quod fortasse non recuperabitur gratia, satis tamen hic nobis est, quod non committatur novum peccatum, ut in simili dicemus *infra* §. 10. n. 17.

69. Denique id ipsum affirmamus si hic dubius de suo peccato dubium practice deponendo, eliciat actum contritionis, & postea communicet: jam enim ex una parte non se gerit irreverenter, quia putat se esse in statu gratiae, & ex altera parte non obligatur ante Communionem fateri peccatum dubium, cujus (in casu posito) non est ullo pacto conscius.

70. Quare hominem habentem dubium alicujus peccati mortalis, sine ullo periculo peccandi existimo accedere posse ad Eucharistiam, etiam non praemissa confessione in casibus explicatis: puta cum deponitur practice dubium vel per ignorantiam invincibilem creditur id esse licitum.

§. X. An sit casus, in quo communicare quis, sine confessione, & etiam, sine contritione, atque adeo in peccato mortali possit.

71. **H**ic facere videntur ea, quae num. 36. & 37. diximus de non potente elicere actum Contritionis: cui nihilominus dimidiatam confessionem exhibere concessum sit: sed tamen fortior nunc est casus: agimus enim de eo, qui nec contritionem elicendi virtutem habet, nec confessionem ullam, etiam dimidiatam, agaudere potest.

Tam benigna sunt viscera Misericordiae Domini, ut non dedignetur excusare aliquando perveraciam nostram. Invenio enim unum, vel alterum casum in quo quis purissimam Communionem pro peccato sumere, sine peccato possit.

72. Etenim, ex supradictis constat, Sacerdotem qui, incepta bona fide Missa, recordatur se mortalis culpae reum, debere elicere actum saltem à se existimatam Contritionis. Sed jam si non possit, seu experiatu actum illum sibi valde esse difficilem, quid agat? Confiteri non potest, conteri nequaquam valet, Sacrificium inchoatum relinquere, ob infamiam inde sibi resultantem, difficillimum est. Quid ergo ab anima sic affecta superest extorquendum? Probabile esse ex aliquorum sententia iudico, hunc non peccaturum mortaliter si cum huiusmodi conscientia peccati mortalis, & cum eo dolore, quem tunc potest elicere, Missam prosequatur, consecraret, communicetque. Ita Vasq. de Euchar. disp. 207. cap. 1. n. 34. Hurtad. disp. 9. de Euchar. diff. 1. Delugo in Sac. d. 9. sect. 1. num. 8. Ratio est, quia praeceptum dignè communicandi non videtur tam arctè Fideles astringere, ut cogat Sacerdotem, cum tanto suo dedecore, ab incepto sacrificio descedere. Tunc autem huiusmodi Sacerdos non acquiritur gratiam, sed tamen non peccabit.

73. Idemque erit de Laico, qui jamjam recepturus sacram sinaxim ante linteum, nec sub aliquo praetextu sese removere valens, peccati mortalis recordetur, nec conteri possit. Ita ibid. Par enim est ratio. Notent hanc doctrinam scrupulosi, animoque semper timidi: Ut notat pro scrupulosis S. Bonavent. apud Bonacin. disp. 4. de Euchar. quest. 6. p. 1. n. m. 19. qui, quamvis verè eliciant Contritionis actum; nonquam tamen se eliciisse sibi persuadent.

74. Quid si Sacerdos, de quo loquimur, posset uno ex sequentibus modis ab incepto sacrificio desistere? Nam si esset v. g. in Sacello privato, Missa ministro puero solum assistente à quo notam pari non esset valdè laborandum, cum sine gravi infamia ab Altari sese subducere facile posset, obligantur ne se subducere: Deinde

si posset deliquium simulare, vel quid simile, illud similem fictionem obstringemus.

57. Respondeo ad ejusmodi deliquij praetextum stare illum non possum: quia est remedium nimis ordinatum, ac pluribus inconvenientiis obnoxium, quod non tenemur: illud de puero sic temere, posset Sacerdos de illo si: quocumque alio minime, speique haberet, intra tempus competens colligendi, atque adeo se conterendi, existimaret Sacerdotem vel non curate Missam aliquantulum dare, vel aliud, si facile posset, ministrum, intra competens tempus, reditum, remittere: relinqueret Sacrum nullo modo approbo. Ratio est, quia in modo salvatur infamiae nota, in posteriore nota, nam ministrum, quamvis unicus, & licet puer, posset obloqui contra Sacerdotem sacrificium impentem. Multo magis id non esset faciendum, si consecratione, ne sacrificium imperfectum relinqueretur.

76. Jam vero alium casum afferunt Doctores, disp. 14. de Euchar. sect. 1. num. 3. Diana p. 5. tract. 3. sine, in quo excusatur à sacrilegio peccator, si committit. Nam si v. g. irruente Paganorum, vel Haereticorum multitudine in Ecclesiam, timeretur Sacerdotis Eucharistiae contemptus, tunc Fidelis quicumque stans in mortali, nec illa subita irruptione posset facile conterere, posset, imò addo libens, quod ad vitandam injuriam, quae timeretur tanto Sacramentum illud assumere: sicut etiam posset, deberetque sumere. Imò ex Vasq. apud Delugo de Euchar. d. 5. sect. 1. num. 87. & Laico Sacratissimum Christi Corpus idemque instar Mariae Scoticæ Reginae, (de qua Delugo disp. 58. sect. n. 15.) suis se manibus committere, sine ulla hætitatione, in similibus casibus licet.

§. XI. An liceat Laico quotidiana Communio.

77. **H**ic reducimus difficultatem hanc, quia ad Communionem adeo frequentem magna certitudinalis dispositio requiritur.

Jam, licet Communionem quotidianam Laici uxore, imò eam vetare illi nec Confessarius, nec Superior possit: quia eam Christus Dominus, contra qui peccati mortalis sibi confici non sunt, à se magno, sive cum parvo devotionis affectu, libenter concessit, docet cum paucis Joannes Sanchez de disp. 23. Negat cum aliis multis, Joannes Delugo de Euchar. sect. 2. solumque concedit maximo spiritui accensis, Sanctaeque Catharinae similibus. Quos, si hanc questionem late discussam videre innotest. Nos breviter negantem sententiam amplectimur: putamus id cedere majori reverentiae debere Christo Domino, ac Regi nostro. Affirmans opinio illud à Confessariis obtineat, ut Fidelibus Sacrum Communionem appetentibus, sive etiam solum petentibus, se in posterum exhibeant.

CAPUT II.

De dispositione corporali requisita ad Sacratissimam Communionem.

§. I. De Munditia à pollutione, vel copula.

1. **P**raemitimus tanquam certum, non esse mortale post peccatum ritè poenitentiam de peccato, sed etiam, quo patratum est, die, communicari: enim, sic, non indignè graviter ad Sacram Eucharistiam acceditur. Ita Sanchez lib. 9. de matrim. disp. 13. qui dicat Navarr. in Manual. cap. 21. n. 51. putans esse mortale etiam post confessionem debitam, qui tamen in a. edit. mutavit sententiam.

2. Porro, quo ad decentiam: Pollutio involuntaria neminem ex his, qui bene affecti sunt, circa spirituales

§. 111. De superfluo Mulierum ornatu.

7. Quid de muliebri purpurilla, cerussa, & ornamentis? Respondeo si fucus ille, & cetera ornamenta vanitate afficiantur mortaliter peccaminosa, fore culpam sacrilegè mortalem, certum exploratumque est. Si venialiter, dic illud, quod supra cap. 1. §. 4. diximus de accedente ad Communionem, cum affectu ad peccatum veniale. Si nullam peccaminosam redolerent, ut subinde accidit feminis timoratis, bono fine, propter sui oculos, juxta ritum patriæ sese ornantibus, nulla erit culpa: quia, nisi aliud addatur; non est unde ea contrahi possit. Fateor, regulariter, vix à veniali excusari eas, quæ tam anxie faciem dealbant (utinam eodem modo conscientiam) si non ex alio capite certè ex eo, quod illud tempus, quod expenderunt ad se comendas (de quo scitè Poëta, *Dum somnunt, dum pectuntur annus est*) ad animam piis virtutum actibus exornandam, vel certè ad utiliora negotia expedienda, consumere debuissent.

§. IV. De vestibus externis: ubi, an Sacerdos sine stola & Eques cum gladio decenter communicent.

8. Missos Religiosos facio, qui certo estimentorum genere induti, obstringuntur, saltem in publico, ad Communionem accedere. Regulas quique consulas suas.

9. Porro, cum certum sit vestes non esse hic valde attendendas; non enim corporis ornatum, sed animæ pulchritudinem exposcit hoc Sacramentum; tamen modesto quisque honestoque ornatu, propter reverentiam, uti, quantum potest, congruum est.

10. Sed hic in proprio loco quaeritur Primò. An cum Sacerdos, extra sacrificium communicat, Stolum circa collum tenere, sub obligatione oporteat. Respondeo, id congruum quidem est: in cap. enim *Ecclesiastica. dist. 23.* Ita præcipitur. Quia tamen & res non est (extra sacrificium) ex se gravis & decretum illud, quo ad hoc, usum jam est abrogatum, obligatio peccati non adest. Ita Azor. 4. p. lib. 10. c. 28. §. 12. Gavanti. in *Commen. ad Rub. Missalis*, tom. 1. p. 4. tit. 8. n. 7.

11. Quaeritur Secundo an decenter Fidelis accedat ad Sacram Eucharistiam, armatus, ense, & pugione: ut si sit Eques Religiosus S. Jacobi, Alcantaræ, & similibus? Respondeo, decenter. Sic Ioan. Sanch. in *select. disp. 45. n. 3.* quia hæc sunt ipsorum insignia; & quidem ad propugnandum pro fide. Cæteris laicis, idem conceditur, quia non est unde appareat irreverentia.

12. Addunt tamen aliqui cum Diana p. 13. m. 2. ref. 30. sine 3. id fieri debere, cessante scandalo: quod tamen ratio cessare putant. Equidem licet sim omnibus author ut propter modestam humilitatem illa instrumenta deponant, tamen, si fecus fiat, non puto facile affuturum scandalum, saltem grave, nisi forte aliquam rudis homuncionis levem admirationem, de qua non est valdè laborandum. Consuetudo autem, quæ alicubi viget ea deponendi nil aliud ostendit, nisi prædictam modestiam, à qua ortum eam consuetudinem habuisse, & non nisi decentiæ obligationem afferre, jam omnes ferè norunt.

§. V. An Corporis sanitas requiratur ab accedente ad Eucharistiam.

13. Nulla ex se requiritur, Solum ergo à Communionem arcendi sunt infirmi illi, in quibus, ratione vomitus, vel frequentis tossis, aliqua irreverentia Sacra Hostia rationabiliter timeatur. De leproso vide supra §. 2.

14. Verum, quoad ejusmodi infirmos, quænam sunt diligentia exhibenda sanè ex Ioan. Sanch. in *select. disp. 38. num. 2.* si infirmus, post sumptum cibum, etiam modicum statim eum sursum, vel deorsum, expellat, ne communicetur. Si verò modicum cibum, vel partem non consecratam, cum qua fieri experientia potest, retineat, concedendum est ei factum Viaticum. Quod

§. II. De Munditia Corporis externa.

Nullæ sordes corporæ, unde nec menstrua, secuti dum se, Communioni impedimento sunt. Ita Delugo disp. 15. de *Euch. sect. 1. p. 1. §.* Præstat tamen propter decentiam, eas quantum modè fieri potest, amovere. Si tales sunt, ut horrorem aspicientibus pariant à Communionem publicè exhibenda, decess est abstinere, nam sic intelligendus est Canon, *Tua nos, de Clerico agrotante*, qui propter lepram à Communionem prohibetur: intelligendum, inquam, in publico. Nec tamen, si id in publico fiat hoc scandalo (quod tamen, vix, hæc nostra ætate, quando res suo pondere jam expensæ, vel ipsi populo non sunt, posse esse puto) peccatur: talis enim Canon in usu non est.

Pollutio voluntaria, vel copula illicita, etiam post contritionem penitentiam, melius propter eandem reverentiam, impeditur Communionem illius diei: Sic idem Ioan. Sanch. in *select. disp. 15. de Euch. sect. 1. p. 1. §.* Si autem nota, vel infamia Jubilæum, vel festum, vel quid simile, concedendam suadeat. Fateor, tamen, majorem rationem requiri post illicitam copulationem, quam post simplicem, ultro volitam, pollutionem: licet enim hæc gravior culpa sit; illa nihilominus, cum sit magis externa, ac magis voluntaria, magis illicita sit.

4. Copula licita melius, & regulariter impedit. Sic Ioan. Sanch. in *select. disp. 15. de Euch. sect. 1. p. 1. §.* Si autem nota, vel infamia Jubilæum, vel festum, vel quid simile, concedendam suadeat. Fateor, tamen, majorem rationem requiri post illicitam copulationem, quam post simplicem, ultro volitam, pollutionem: licet enim hæc gravior culpa sit; illa nihilominus, cum sit magis externa, ac magis voluntaria, magis illicita sit.

5. Adverte denique cum Delugo *ibid. num. 14.* minoris cultum requiri ad concedendam Communionem, quodmodi copula oritur ex amore prolis, quam ex copulatione voluntatis, & multo satis minorem; si est contra pietatem, sed reddita: ita ut in hoc casu merum committendi desiderium sufficiens causa videatur: siquidem tunc prætextu Communionis non erat coniux repellendus: & nunc ob actum redditæ justitiæ, minus est accedens à Communionis refectione temovendus. Adde hic illud, quod modò dictum est capite præced. §. 11.

Denique estne peccatum veniale accedere ad Eucharistiam postquam eadem die coniux delectationis causa debetum exigit? Esse docet Sanch. *lib. 6. de matr. disp. 1. §.* 1. & Marchini. de *ord. tr. 3. p. 3. cap. 3. num. 16.* Ratio est (inquit Marchini.) quia apparet aliqua irreverentia accedendi. Audio. At etiam, qui causa voluptatis vespere ante Communionem comedisset, peccaret venialiter, mane accedendo ad Eucharistiam: & sic de similibus, quod non admittimus. Puto igitur ex suppositione, quod in tali copula, vel cibo quis venialiter peccaverit; esse judicandum, sicuti supra c. 1. §. 4. iudicavimus esse, vel non esse veniale accedere ad Eucharistiam cum veniali. Illud addendo, in materia luxuriæ facilis mentem à sacris ministeriis avocari, quam in aliis materiis: ac propterea facilius incidi posse, modo supradicto c. 1. §. 5. n. 13.

veniale, accedendo ad Eucharistiam cum hoc speciali peccato veniali. At quod certè respexit Sanchez *loc. cit.* dum castigatè loquens, dixit, debitum exigentem ex voluptate, regulariter, peccare venialiter accedendo eodem die ad Communionem, nisi aliqua causa excuset: quia (inquit) oritur magna distractio mentisque hebetudo. Nota illud regulariter.

§. II. De Munditia Corporis externa.

Nullæ sordes corporæ, unde nec menstrua, secuti dum se, Communioni impedimento sunt. Ita Delugo disp. 15. de *Euch. sect. 1. p. 1. §.* Præstat tamen propter decentiam, eas quantum modè fieri potest, amovere. Si tales sunt, ut horrorem aspicientibus pariant à Communionem publicè exhibenda, decess est abstinere, nam sic intelligendus est Canon, *Tua nos, de Clerico agrotante*, qui propter lepram à Communionem prohibetur: intelligendum, inquam, in publico. Nec tamen, si id in publico fiat hoc scandalo (quod tamen, vix, hæc nostra ætate, quando res suo pondere jam expensæ, vel ipsi populo non sunt, posse esse puto) peccatur: talis enim Canon in usu non est.

Pollutio voluntaria, vel copula illicita, etiam post contritionem penitentiam, melius propter eandem reverentiam, impeditur Communionem illius diei: Sic idem Ioan. Sanch. in *select. disp. 15. de Euch. sect. 1. p. 1. §.* Si autem nota, vel infamia Jubilæum, vel festum, vel quid simile, concedendam suadeat. Fateor, tamen, majorem rationem requiri post illicitam copulationem, quam post simplicem, ultro volitam, pollutionem: licet enim hæc gravior culpa sit; illa nihilominus, cum sit magis externa, ac magis voluntaria, magis illicita sit.

4. Copula licita melius, & regulariter impedit. Sic Ioan. Sanch. in *select. disp. 15. de Euch. sect. 1. p. 1. §.* Si autem nota, vel infamia Jubilæum, vel festum, vel quid simile, concedendam suadeat. Fateor, tamen, majorem rationem requiri post illicitam copulationem, quam post simplicem, ultro volitam, pollutionem: licet enim hæc gravior culpa sit; illa nihilominus, cum sit magis externa, ac magis voluntaria, magis illicita sit.

5. Adverte denique cum Delugo *ibid. num. 14.* minoris cultum requiri ad concedendam Communionem, quodmodi copula oritur ex amore prolis, quam ex copulatione voluntatis, & multo satis minorem; si est contra pietatem, sed reddita: ita ut in hoc casu merum committendi desiderium sufficiens causa videatur: siquidem tunc prætextu Communionis non erat coniux repellendus: & nunc ob actum redditæ justitiæ, minus est accedens à Communionis refectione temovendus. Adde hic illud, quod modò dictum est capite præced. §. 11.

Denique estne peccatum veniale accedere ad Eucharistiam postquam eadem die coniux delectationis causa debetum exigit? Esse docet Sanch. *lib. 6. de matr. disp. 1. §.* 1. & Marchini. de *ord. tr. 3. p. 3. cap. 3. num. 16.* Ratio est (inquit Marchini.) quia apparet aliqua irreverentia accedendi. Audio. At etiam, qui causa voluptatis vespere ante Communionem comedisset, peccaret venialiter, mane accedendo ad Eucharistiam: & sic de similibus, quod non admittimus. Puto igitur ex suppositione, quod in tali copula, vel cibo quis venialiter peccaverit; esse judicandum, sicuti supra c. 1. §. 4. iudicavimus esse, vel non esse veniale accedere ad Eucharistiam cum veniali. Illud addendo, in materia luxuriæ facilis mentem à sacris ministeriis avocari, quam in aliis materiis: ac propterea facilius incidi posse, modo supradicto c. 1. §. 5. n. 13.

veniale, accedendo ad Eucharistiam cum hoc speciali peccato veniali. At quod certè respexit Sanchez *loc. cit.* dum castigatè loquens, dixit, debitum exigentem ex voluptate, regulariter, peccare venialiter accedendo eodem die ad Communionem, nisi aliqua causa excuset: quia (inquit) oritur magna distractio mentisque hebetudo. Nota illud regulariter.

Denique estne peccatum veniale accedere ad Eucharistiam postquam eadem die coniux delectationis causa debetum exigit? Esse docet Sanch. *lib. 6. de matr. disp. 1. §.* 1. & Marchini. de *ord. tr. 3. p. 3. cap. 3. num. 16.* Ratio est (inquit Marchini.) quia apparet aliqua irreverentia accedendi. Audio. At etiam, qui causa voluptatis vespere ante Communionem comedisset, peccaret venialiter, mane accedendo ad Eucharistiam: & sic de similibus, quod non admittimus. Puto igitur ex suppositione, quod in tali copula, vel cibo quis venialiter peccaverit; esse judicandum, sicuti supra c. 1. §. 4. iudicavimus esse, vel non esse veniale accedere ad Eucharistiam cum veniali. Illud addendo, in materia luxuriæ facilis mentem à sacris ministeriis avocari, quam in aliis materiis: ac propterea facilius incidi posse, modo supradicto c. 1. §. 5. n. 13.

veniale, accedendo ad Eucharistiam cum hoc speciali peccato veniali. At quod certè respexit Sanchez *loc. cit.* dum castigatè loquens, dixit, debitum exigentem ex voluptate, regulariter, peccare venialiter accedendo eodem die ad Communionem, nisi aliqua causa excuset: quia (inquit) oritur magna distractio mentisque hebetudo. Nota illud regulariter.

Denique estne peccatum veniale accedere ad Eucharistiam postquam eadem die coniux delectationis causa debetum exigit? Esse docet Sanch. *lib. 6. de matr. disp. 1. §.* 1. & Marchini. de *ord. tr. 3. p. 3. cap. 3. num. 16.* Ratio est (inquit Marchini.) quia apparet aliqua irreverentia accedendi. Audio. At etiam, qui causa voluptatis vespere ante Communionem comedisset, peccaret venialiter, mane accedendo ad Eucharistiam: & sic de similibus, quod non admittimus. Puto igitur ex suppositione, quod in tali copula, vel cibo quis venialiter peccaverit; esse judicandum, sicuti supra c. 1. §. 4. iudicavimus esse, vel non esse veniale accedere ad Eucharistiam cum veniali. Illud addendo, in materia luxuriæ facilis mentem à sacris ministeriis avocari, quam in aliis materiis: ac propterea facilius incidi posse, modo supradicto c. 1. §. 5. n. 13.

veniale, accedendo ad Eucharistiam cum hoc speciali peccato veniali. At quod certè respexit Sanchez *loc. cit.* dum castigatè loquens, dixit, debitum exigentem ex voluptate, regulariter, peccare venialiter accedendo eodem die ad Communionem, nisi aliqua causa excuset: quia (inquit) oritur magna distractio mentisque hebetudo. Nota illud regulariter.

Denique estne peccatum veniale accedere ad Eucharistiam postquam eadem die coniux delectationis causa debetum exigit? Esse docet Sanch. *lib. 6. de matr. disp. 1. §.* 1. & Marchini. de *ord. tr. 3. p. 3. cap. 3. num. 16.* Ratio est (inquit Marchini.) quia apparet aliqua irreverentia accedendi. Audio. At etiam, qui causa voluptatis vespere ante Communionem comedisset, peccaret venialiter, mane accedendo ad Eucharistiam: & sic de similibus, quod non admittimus. Puto igitur ex suppositione, quod in tali copula, vel cibo quis venialiter peccaverit; esse judicandum, sicuti supra c. 1. §. 4. iudicavimus esse, vel non esse veniale accedere ad Eucharistiam cum veniali. Illud addendo, in materia luxuriæ facilis mentem à sacris ministeriis avocari, quam in aliis materiis: ac propterea facilius incidi posse, modo supradicto c. 1. §. 5. n. 13.

veniale, accedendo ad Eucharistiam cum hoc speciali peccato veniali. At quod certè respexit Sanchez *loc. cit.* dum castigatè loquens, dixit, debitum exigentem ex voluptate, regulariter, peccare venialiter accedendo eodem die ad Communionem, nisi aliqua causa excuset: quia (inquit) oritur magna distractio mentisque hebetudo. Nota illud regulariter.

Denique estne peccatum veniale accedere ad Eucharistiam postquam eadem die coniux delectationis causa debetum exigit? Esse docet Sanch. *lib. 6. de matr. disp. 1. §.* 1. & Marchini. de *ord. tr. 3. p. 3. cap. 3. num. 16.* Ratio est (inquit Marchini.) quia apparet aliqua irreverentia accedendi. Audio. At etiam, qui causa voluptatis vespere ante Communionem comedisset, peccaret venialiter, mane accedendo ad Eucharistiam: & sic de similibus, quod non admittimus. Puto igitur ex suppositione, quod in tali copula, vel cibo quis venialiter peccaverit; esse judicandum, sicuti supra c. 1. §. 4. iudicavimus esse, vel non esse veniale accedere ad Eucharistiam cum veniali. Illud addendo, in materia luxuriæ facilis mentem à sacris ministeriis avocari, quam in aliis materiis: ac propterea facilius incidi posse, modo supradicto c. 1. §. 5. n. 13.

veniale, accedendo ad Eucharistiam cum hoc speciali peccato veniali. At quod certè respexit Sanchez *loc. cit.* dum castigatè loquens, dixit, debitum exigentem ex voluptate, regulariter, peccare venialiter accedendo eodem die ad Communionem, nisi aliqua causa excuset: quia (inquit) oritur magna distractio mentisque hebetudo. Nota illud regulariter.

Denique estne peccatum veniale accedere ad Eucharistiam postquam eadem die coniux delectationis causa debetum exigit? Esse docet Sanch. *lib. 6. de matr. disp. 1. §.* 1. & Marchini. de *ord. tr. 3. p. 3. cap. 3. num. 16.* Ratio est (inquit Marchini.) quia apparet aliqua irreverentia accedendi. Audio. At etiam, qui causa voluptatis vespere ante Communionem comedisset, peccaret venialiter, mane accedendo ad Eucharistiam: & sic de similibus, quod non admittimus. Puto igitur ex suppositione, quod in tali copula, vel cibo quis venialiter peccaverit; esse judicandum, sicuti supra c. 1. §. 4. iudicavimus esse, vel non esse veniale accedere ad Eucharistiam cum veniali. Illud addendo, in materia luxuriæ facilis mentem à sacris ministeriis avocari, quam in aliis materiis: ac propterea facilius incidi posse, modo supradicto c. 1. §. 5. n. 13.

veniale, accedendo ad Eucharistiam cum hoc speciali peccato veniali. At quod certè respexit Sanchez *loc. cit.* dum castigatè loquens, dixit, debitum exigentem ex voluptate, regulariter, peccare venialiter accedendo eodem die ad Communionem, nisi aliqua causa excuset: quia (inquit) oritur magna distractio mentisque hebetudo. Nota illud regulariter.

Denique estne peccatum veniale accedere ad Eucharistiam postquam eadem die coniux delectationis causa debetum exigit? Esse docet Sanch. *lib. 6. de matr. disp. 1. §.* 1. & Marchini. de *ord. tr. 3. p. 3. cap. 3. num. 16.* Ratio est (inquit Marchini.) quia apparet aliqua irreverentia accedendi. Audio. At etiam, qui causa voluptatis vespere ante Communionem comedisset, peccaret venialiter, mane accedendo ad Eucharistiam: & sic de similibus, quod non admittimus. Puto igitur ex suppositione, quod in tali copula, vel cibo quis venialiter peccaverit; esse judicandum, sicuti supra c. 1. §. 4. iudicavimus esse, vel non esse veniale accedere ad Eucharistiam cum veniali. Illud addendo, in materia luxuriæ facilis mentem à sacris ministeriis avocari, quam in aliis materiis: ac propterea facilius incidi posse, modo supradicto c. 1. §. 5. n. 13.